

„Магията на словото“

ЕСЕ

Какво е словото? То е средство за общуване, необходимо в нашето ежедневие. Словото улеснява контактите, придава цивилизованост на обществото, развива го. То присъства в нашия живот от най-ранна възраст. Първоначално детето привиква с думите от говора на родителите си, после прави опити да им подръжава, а след това идва моментът, когато порасналото дете само изразява мислите си. Магичността на словото се крие в неговата разнообразност, възможностите, които дава на хората. Какво щяхме да правим, ако словото не съществуваше? Нямахме да има велики писатели, романи, песни, театър. Дори и моето есе нямаше да бъде написано, защото едва ли човек може да разсъждава, ако не може да каже с думи това, което го интересува. Словото е като вълшебна пръчица - с него може да нараниш, но и да погалиш, да порицаеш, но и да поощриш. Неслучайно съществуват народни поговорки: „Първо помисли, после говори“. Много често обаче езикът изпреварва мисълта, първо говорим, а после осмисляме казаното. Езикът може не само да ни бъде враг, но и приятел. Добрите думи, изречени искрено, стоплят човешките души, внасят радост в сивото ни ежедневие. Например когато малкото дете се учи да говори и ако първата дума, произнесена от него е „мама“ или „тати“, то лицата на родителите му просто засияват от радост. Когато човек чуе една дори много обикновена дума, тя може да го зарадва или разплаче.

Всяка дума може да бъде важна и магическа. Писателите, художниците и дори обикновените хора всеки ден използват силата на речта. Така се изразяват чувства на болка, любов, омраза и привързаност. Народът е казал: „Добра дума, железни врати отваря“- всеки се радва, когато чуе добра дума за себе си. В днешно време обаче рядко използваме такива думи. Ако поне веднъж на ден опитаме да кажем „моля“ или „благодаря“ може би светът, в който живеем, ще стане по-добър. Така ще си припомним вълшебството на думите на нашите родители и учители.

Аз искам да кажа „Благодаря!“ на моите родители, които са ме отгледали и научили да говоря. Бих казала „Благодаря!“ на моите учители, като съвсем ясно си спомням трепета, с който посягах към молива, за да започна да рисувам чертички и ченгелчета. Тогава още не осъзнавах истинската и магическа сила на словото. Помня момента, когато прочетох сама своята първа книжка. Литературата помага да опознаеш света около нас, а книгите ни даряват с мъдрост. Благодарение на книгата човек се образува и това му дава възможност да общува с околните. Книгите са вратичка към ново знание, те са написани на нашия роден език, на Словото, без което ние не можем да живеем. Нашата българска реч и днес ни служи да изразим обичта си и да изкажем болката си. Нашият език е неизчерпаем извор от думи. Начинът на изказване на мислите е от голямо значение. Богатият речник, дар словото - това са нещата, които се забелязват веднага, които ни характеризират като личност. Словото ражда сълзи и смях, разединява и събира, разрушава и лекува, развързва и завързва настоящето и миналото, разума и паметта. Словото рисува. Без него всички образи и картини ще се превърнат в подвижни пясъци, които изтичат през пръстите и шепите остават празни. Словото облича в дрехи нашите голи представи за света, за добро и зло, за красиво и грозно. Магическата функция на словото се откроява в нашия „болен свят“, който може да бъде излекуван само с любо, доверие и доброта. Всяко слово може да е магическо, ако е в диалог с друго слово, тогава то открива в различното - еднаквото. Цялата истина за света - това е словото! Затова слово ще има дотогава, докато съществува човечеството.

Изготвил: Хатидже Бильо – XIIб клас

ПГ „Петко Р. Славейков“

град Якоруда